Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

ARREST

nr. 200.116 van 27 januari 2010

G./A.154.320/VI-16.729

In zake:
1. **de vereniging zonder winstoogmerk FEDERATIE VAN ERKENDE AUTORIJSCHOLEN**,
2. **PEIFFER** Edmond,
3. **de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid GROUPEMENT DES ECOLES DE CONDUITE DU TOURNAISIS,**
4. **de naamloze vennootschap LA LOUVE,**
5. **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL MIDI,**
6. **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL BOITSFORT,**
7. **de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL CHANT D'OISEAUX,**
8. **de naamloze vennootschap BADEX,**

die woonplaats hebben gekozen bij
Mr. Luc MISSON en
Mr. Xavier CLOSE, advocaten,
rue des Pitteurs 41
4020 Luik,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
1. de Eerste Minister, belast met de Coördinatie van het Migratie- en Asielbeleid,
2. de Staatssecretaris voor Mobiliteit, toegevoegd aan de Eerste Minister,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. François LIBERT, advocaat,
Emile De Motlaan 19
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 juli 2004 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk FEDERATIE VAN ERKENDE

AUTORIJSCHOLEN, Edmond PEIFFER, de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid GROUPEMENT DES ECOLES DE CONDUITE DU TOURNAISIS, de naamloze vennootschap LA LOUVE, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL MIDI, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL BOITSFORT, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL CHANT D'OISEAUX en de naamloze vennootschap BADEX de nietigverklaring vorderen van het koninklijk besluit van 11 mei 2004 betreffende de voorwaarden voor erkenning van scholen voor het besturen van motorvoertuigen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2004;

Gelet op arrest nr. 139.472 van 18 januari 2005 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van hetzelfde besluit wordt afgewezen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure, ingediend op 22 februari 2005 door de vereniging zonder winstoogmerk FEDERATIE VAN ERKENDE AUTORIJSCHOLEN en de naamloze vennootschap LA LOUVE;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer JANS, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 december 2009, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 20 januari 2010;

Gehoord het verslag van de heer NIHOUL, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Aurélie KETTELS, loco Mr. Luc MISSON en Mr. Xavier CLOSE, advocaat, die voor de verzoekende

partijen verschijnt, en van Mr. Martin BASSEM, loco Mr. François LIBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer JANS, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

I. FEITELIJKE TOEDRACHT VAN DE ZAAK

Overwegende dat de volgende gegevens dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. De wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968, bepaalt in artikel 23, § 3, ingevoegd bij artikel 3, 3/, van de wet van 18 juli 1990: "De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan de scholen voor het besturen van motorvoertuigen moeten voldoen met het oog op het vervullen van de taken die Hij vaststelt".

2. Vóór de inwerkingtreding van het bestreden koninklijk besluit was de erkenning van autorijscholen geregeld door het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende de voorwaarden voor erkenning van scholen voor het besturen van motorvoertuigen, dat het koninklijk besluit van 6 mei 1988 betreffende de indeling van de voertuigen in categorieën, het rijbewijs, de rechterlijke beslissingen houdende vervallenverklaring van het recht tot sturen en de voorwaarden voor erkenning van de scholen voor het besturen van motorvoertuigen had vervangen.

3. Het op 11 mei 2004 vastgestelde bestreden koninklijk besluit, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2004 en in werking getreden op 1 december 2004, heft het voormelde koninklijk besluit van 23 maart 1998 op en vervangt het.

In het verslag aan de Koning dat aan het bestreden koninklijk besluit voorafgaat, staat het volgende:

" [...]
Het huidige systeem is nog grotendeels geïnspireerd op de vroegere regelgeving vervat in het koninklijk besluit van 1968 betreffende de

rijscholen, waarbij een erkenning enkel kon worden afgeleverd voor zover 'het algemeen belang' dit verantwoordde, en de rijschool voldeed aan een limitatief aantal voorwaarden die worden opgesomd in het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende de voorwaarden voor erkenning van scholen voor het besturen van motorvoertuigen.
Aangezien de notie 'het algemeen belang' echter op generlei wijze omschreven is, diende men dit criterium, bij elke concrete erkenningsaanvraag, te toetsen op basis van vooraf vastgestelde parameters (leefbaarheidsonderzoek). Na decennia leidde dit tot verstarring van het systeem en feitelijke oligopolievorming in de sector, tot abnormaal lange wachttijden voor de behandeling van nieuwe aanvragen en sinds december 1999 tot het niet langer afleveren van nieuwe erkenningen in afwachting van een nieuw besluit.
Deze regeling is bovendien in beginsel strijdig met de Europese principes van vrije vestiging en vrije mededinging.
Teneinde in de huidige maatschappelijke context aan de burger meer rechtszekerheid te verschaffen wordt voorgesteld de erkenning van de rijscholen afhankelijk te stellen van het beantwoorden aan een aantal kwalitatieve en objectieve criteria. Naast een meer transparante en vereenvoudigde procedure garandeert dit systeem anderzijds dat de aanvrager een erkenning kan verkrijgen voor zover aan de in het besluit gestelde vereisten is voldaan.
Teneinde op een correcte toepassing van de regelgeving toe te zien, als sluitsteen van het systeem, werd voor de Dienst Rijbewijs tevens de benodigde versterking voorzien van de personeelsformatie.
Bovendien worden de kwaliteitseisen verscherpt inzake de toegang tot het beroep voor de instructeurs en het leidinggevend personeel der rijscholen.
Het brevet V, dat toegang geeft tot de functie van instructeur belast met het praktisch onderricht voor de categorieën B+E, C, C+E, D, D+E alsmede van de subcategorieën C1, C1+E, D1 en D1+E wordt ingevoerd.
Ook het sanctiemechanisme wordt verfijnd, echter met oog op het eerbiedigen van de rechten van verdediging.
Teneinde geen discriminatie te genereren tussen de bestaande rijscholen en nieuwe aanvragers is voorzien dat over een tijdspanne van twee jaren alle erkende rijscholen aan de nieuwe normen dienen te voldoen en desgevallend hun erkenningsaanvraag dienen te hernieuwen.
[...]".

4. De nieuwe regelgeving kan als volgt worden samengevat:

- artikel 2, § 1, voorziet in de verplichting voor een autorijschool om houder te zijn van een erkenning om tegen vergoeding op een openbare plaats en op een privéterrein, theoretisch en praktisch rijonderricht te mogen geven, met uitzondering van de instellingen die bij artikel 4 van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs erkend zijn om een opleiding te verstrekken die toegang geeft tot het rijbewijs, zoals het leger, de federale en lokale politie, de overheidsinstellingen voor beroepsopleiding en de maatschappijen voor gemeenschappelijk openbaar vervoer. Deze erkenning kan slechts worden verleend aan handelsvennootschappen bedoeld in het Wetboek van Vennootschapen of

aan natuurlijke personen (art. 2, § 2), met uitzondering van de thans erkende technische scholen, die hun activiteiten als rijschool kunnen voortzetten (art. 2, § 3), en van de verenigingen zonder winstoogmerk of de vennootschappen met sociaal oogmerk, die kunnen worden erkend als rijscholen om, voor welbepaalde doelgroepen, alleen het onderricht in het besturen van voertuigen van categorie B te verstrekken (art. 2, §§ 4 en 5), voor zover, in de twee gevallen, ze voldoen aan de bij het besluit vastgestelde kwaliteitscriteria. Ten slotte "(kan) een natuurlijke persoon of een rechtspersoon (...) slechts houder zijn van één erkenning van rijschool" (art. 2, § 6);

- elke erkende rijschool moet over ten minste één vestigingseenheid in België beschikken en mag er verschillende tellen, en voor de exploitatie van elke eenheid moet door de bevoegde minister een vergunning worden afgegeven (artt. 3, 5, § 1, en 7); elke rijschool kan ook "een goedkeuring van een oefenterrein" verkrijgen (art. 8);

- elke rijschool moet een rijschooldirecteur hebben: deze is verantwoordelijk voor het verstrekte onderricht en de interne kwaliteitscontrole; hij moet zijn hoofdactiviteit uitoefenen binnen de rijschool die hij leidt; hij kan deze functie slechts in een enkele rijschool uitoefenen; hij is houder van de erkenning (artt. 11, 12 en 13);

- het bestreden besluit stelt de voorwaarden en de procedure vast voor het verkrijgen van de erkenning van rijschool, de exploitatievergunning van een vestigingseenheid en de goedkeuring van oefenterrein; het stelt bovendien de voorwaarden vast betreffende de personen tewerkgesteld in de rijscholen, de lokalen, de oefenterreinen, de lesvoertuigen, het onderricht en de administratieve verplichtingen. Het voert brevetten van beroepsbekwaamheid in en voorziet in controleprocedures en sancties. Bij wijze van overgangsmaatregel bepaalt het een termijn van drie jaar om vroegere houders van een erkenning van rijschool in staat te stellen een vernieuwing van hun erkenning aan te vragen, die anders van rechtswege vervalt.

5. Bij een arrest nr. 143.204 van 15 april 2005, in zake de vereniging zonder winstoogmerk DRIVE MUT *cum suis*, heeft de Raad van

State de artikelen 1, 2 en 23 van het omstreden koninklijk besluit van 11 mei 2004 vernietigd.

Tegen het bestreden besluit is een ander beroep ingesteld dat ingeschreven is onder het rolnummer G./A.154.422/VI-16.751. Bij een arrest nr. 200.115 van 27 januari 2010 heeft de Raad van State de artikelen 12, § 1, eerste lid, 7/, 14, § 1, tweede lid, 16, § 2, vijfde lid, en 33, § 4, zesde lid, van het omstreden koninklijk besluit van 11 mei 2004 vernietigd.

6. De artikelen 1, 2 en 23 van het omstreden koninklijk besluit van 11 mei 2004 zijn met ingang van 1 december 2004 vervangen bij het koninklijk besluit van 17 maart 2005, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 april 2005, waartegen twee beroepen ingesteld zijn die ingeschreven zijn onder de rolnummers G./A.163.767/VI-16.960 en G./A.163.690/VI-16.956.

7. Het bestreden koninklijk besluit is verder ook gewijzigd, wat de artikelen 35 en 48 ervan betreft, bij het koninklijk besluit van 14 februari 2006, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 maart 2006 en in werking getreden op 1 december 2004, wat de artikelen 22*bis*, 23 en 47 ervan betreft, bij het koninklijk besluit van 10 juli 2006, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 14 juli 2006 en in werking getreden op 1 september 2006, en, wat de artikelen 1, 4, 16, 18, 22, 24 en 48 ervan betreft, bij het koninklijk besluit van 1 september 2006, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 6 september 2006 en in werking getreden op 15 september 2006;

II. ONDERZOEK VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid GROUPEMENT DES ECOLES DE CONDUITE DU TOURNAISIS, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL MIDI, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL BOITSFORT, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL CHANT D'OISEAUX en de naamloze vennootschap BADEX, doordat ze geen verzoek tot voortzetting van de procedure hebben ingediend binnen dertig dagen na de kennisgeving van arrest nr. 139.472 van 18 januari 2005 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden koninklijk besluit wordt afgewezen, geacht worden van het onderhavige geding afstand te

hebben gedaan overeenkomstig artikel 17, § 4*ter*, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat uit het onderzoek van de bij de processtukken gevoegde stukken blijkt dat de bekwaamheid en de hoedanigheid om op te treden voor de vereniging zonder winstoogmerk FEDERATIE DER ERKENDE RIJSCHOLEN en de naamloze vennootschap LA LOUVE aangetoond zijn; dat hieruit volgt dat het beroep ontvankelijk is wat hen betreft**;**

III. TEN AANZIEN VAN DE MIDDELEN

A. EERSTE EN TWEEDE MIDDEL

Overwegende dat het eerste en tweede middel gericht zijn tegen artikel 2 van het koninklijk besluit van 11 mei 2004; dat ze doelloos zijn geworden wegens de nietigverklaring van deze bepaling bij arrest nr. 143.204 van 15 april 2005;

B. DERDE MIDDEL

Overwegende dat het derde middel gericht is tegen artikel 33, § 4, zesde lid, van het koninklijk besluit van 11 mei 2004; dat het doelloos is geworden wegens de nietigverklaring van deze bepaling bij arrest nr. 200.115 van 27 januari 2010;

C. VIERDE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen artikel 2, § 6, en artikel 11, § 2, tweede en derde lid, van het bestreden koninklijk besluit een vierde middel aanvoeren, ontleend aan "schending van het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid, dat inzonderheid verankerd is in het decreet-d'Allarde van 2-17 maart 1791; van het evenredigheidsbeginsel, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; van artikel 23, derde lid, 3/, van de Grondwet"; dat de verzoekende partijen erop wijzen dat de omstreden artikelen 2, § 6, en 11, § 2, tweede en derde lid, vier nieuwe regels invoeren die evenveel beperkingen van de ondernemingsvrijheid en van de vrijheid van handel en nijverheid van de autorijscholen vormen, ongeacht hun juridische vorm, en van de personen die de functie van rijschooldirecteur mogen uitoefenen, dat aldus de

erkenning slechts aan één rijschooldirecteur kan worden uitgereikt, ofwel persoonlijk, ofwel aan een vennootschap waarvoor hij een vertegenwoordigingsbevoegdheid uitoefent, dat rijschooldirecteurs persoonlijk of via een vennootschap slechts over één erkenning kunnen beschikken, dat ze hun functie slechts in één rijschool mogen uitoefenen en dat er een onderdirecteur in dienst moet worden genomen indien de rijschool meer dan 15 instructeurs tewerkstelt, dat de vroegere regelgeving het mogelijk heeft gemaakt structuren te ontwikkelen die veel verschillen van die voorgeschreven door de bestreden handeling, zodat deze zeer belangrijke gevolgen heeft voor de bestaande rijscholen en voor de uitoefening door de rijschooldirecteurs van hun beroepsactiviteit; dat de verzoekende partijen in een eerste onderdeel betogen dat in de eerste plaats de noodzaak moet worden gerelativeerd om de rijschooldirecteur te verplichten zich zozeer met het bestuur van zijn school bezig te houden, aangezien het rijonderricht immers reeds is toevertrouwd aan instructeurs die zelf een brevet hebben, zodat de directeur dit onderricht kan superviseren zonder voortdurend aanwezig te zijn, dat de beperking van de vrijheid van handel en nijverheid die wordt ingevoerd in verband moet worden gebracht met het bestaan van rijonderricht buiten de erkenningsvoorwaarden, welk rijonderricht derhalve niet aan deze verplichtingen onderworpen is, namelijk de opleidingen bedoeld in artikel 4, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/, en 15/, van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs, dat dus in de bestreden handeling zelf de absolute noodzaak van één directeur per rijschool zeer sterk wordt gerelativeerd; dat de verzoekende partijen in een tweede onderdeel aanvoeren dat de beperkingen buiten verhouding staan tot het nagestreefde doel, dat de aangewende middelen ertoe leiden dat bepaalde structuren verboden worden waaruit niet noodzakelijkerwijs blijkt dat er een brevet "ter beschikking wordt gesteld", dat de wens om een andere autorijschool te openen legitiem is, al was het maar om zich tegen een eventuele commerciële mislukking te beschermen, dat de bestreden handeling een rijschooldirecteur weliswaar belet andere scholen te leiden, maar hem toch de mogelijkheid biedt een vennootschap te leiden die over 50 exploitatie-eenheden of meer beschikt, aangezien in de nieuwe regeling immers geen enkele beperking bestaat wat het aantal exploitatie-eenheden betreft waarover een school mag beschikken, zodat deze situatie niet fundamenteel verschilt van die welke thans predomineert, waarin een directeur verschillende rijscholen onder zijn hoede heeft, dat de bestreden handeling tot gevolg heeft dat dit type van commerciële structuur, dat wettig is, en dat, wat betreft de betrokkenheid van de directeur bij de effectieve

leiding van de rijschool, vergelijkbaar is met de structuur die door de bestreden handeling toegestaan wordt, onmogelijk wordt;

Overwegende dat de verzoekende partijen in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aanvoeren, wat het eerste onderdeel betreft, dat niet is bepaald dat de instellingen genoemd in artikel 4, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ en 15/, van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 beschikken over een directeur, dat de verwerende partij dus niet betwist dat, objectief gezien, deze instellingen geacht worden een kwalitatief zeer hoogstaande opleiding te geven zonder dat ook maar een directeur aanwezig is, dat de verwerende partij geen enkele uitleg over dit verschil in behandeling verstrekt en aan de Raad van State niet het minste gegeven bezorgt om aan te tonen dat de maatregel objectief of redelijk is, dat het Grondwettelijk Hof zich in deze zin heeft uitgesproken in een arrest nr. 23/89 van 13 oktober 1989 over de laboratoria voor klinische biologie; dat, wat het tweede onderdeel betreft, de verzoekende partijen kritiek leveren op de kennelijke ondeugdelijkheid van de werkwijze die de verwerende partij gekozen heeft ten aanzien van het eerste doel dat met de gewijzigde regelgeving wordt nagestreefd, namelijk dat de directeur daadwerkelijk wordt betrokken bij het toezicht op de wijze waarop het onderricht in zijn school wordt gegeven, dat immers eenzelfde directeur, bijgestaan door een onderdirecteur, een rijschool mag leiden die overal in het land honderden exploitatie-eenheden heeft, maar niet twee verschillende handelsvennootschappen die elk over een of twee exploitatie-eenheden zouden beschikken, dat een rechtvaardiging van deze maatregel in het onderhavige geval "totaal" ontbreekt;

Overwegende dat het middel, in zoverre het op artikel 2, § 6, betrekking heeft, doelloos is geworden wegens de nietigverklaring van artikel 2 bij arrest nr. 143.204 van 15 april 2005;

Overwegende dat artikel 11, § 2, tweede en derde lid, van het bestreden besluit als volgt luidt:

" De rijschooldirecteur oefent zijn hoofdberoep uit binnen de rijschool die hij leidt. Met hoofdberoep wordt de bezigheid bedoeld die minstens 20 werkuren per week in beslag neemt. Hij kan deze functie slechts in een enkele rijschool uitoefenen.
De rijschooldirecteur is de natuurlijke persoon houder van de erkenning of, indien de houder van de erkenning een rechtspersoon is, de natuurlijke persoon die haar vertegenwoordigt of één van de natuurlijke personen die, alleen of gezamenlijk, haar vertegenwoordigen.";

dat in het verslag aan de Koning deze bepalingen als volgt verduidelijkt worden:

" § 2. De rol van rijschooldirecteur is toegenomen: hij is belast met de leiding en het toezicht op de kwaliteit van het verstrekte onderricht en is bovendien verantwoordelijk voor de opleiding van de stagiairs.
De directie oefent haar hoofdberoep uit binnen de rijschool: hij moet er minstens twintig werkuren per week werken. De functie van directeur kan slechts in één erkende rijschool worden uitgeoefend en deze wordt aangeduid onder de personen die de rechtspersoon wettelijk kunnen vertegenwoordigen. Deze bepaling wenst "goedkope" directeurs uit te sluiten die slechts hun brevet ten dienste stellen van een rijschool zonder evenwel de functie effectief uit te oefenen.";

Overwegende, ten aanzien van het tweede onderdeel, dat met de toename van de verplichtingen opgelegd aan de rijschooldirecteur en het verbod om verschillende rijscholen te leiden, wettige doelstellingen worden nagestreefd en dat die toename en dat verbod afgestemd zijn op deze doelstellingen, namelijk de versterking van de rol van de directeur en de omstandigheid dat een einde wordt gemaakt aan de "goedkope directeurs"; dat deze bepalingen evenmin buiten verhouding staan tot deze doelstellingen, aangezien het bestreden koninklijk besluit de rijscholen toestaat zo veel vestigingseenheden te exploiteren als ze wensen en de directeurs van deze scholen bijgevolg toestaat hun activiteiten in verschillende vestigingseenheden uit te oefenen; dat de kritiek van de verzoekende partijen in werkelijkheid neerkomt op het voorstellen van een andere regeling die hun voorkeur geniet, namelijk de mogelijkheid om verschillende rijscholen op te richten en te leiden, veeleer dan de regeling waarmee in het bestreden besluit wordt gewerkt, namelijk om verschillende vestigingseenheden binnen eenzelfde rijschool op te richten en te leiden; dat benevens het feit dat de door de verzoekende partijen voorgestelde regeling haar grenzen en gebreken heeft vertoond onder de gelding van de vroegere regelgeving die ze toestond, zulk een grief neerkomt op een opportuniteitsbezwaar; dat het tweede onderdeel niet gegrond is;

Overwegende, ten aanzien van het eerste onderdeel, dat de opleidingen bedoeld in artikel 4, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ en 15/, van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs die zijn welke verstrekt worden door het leger, de federale en lokale politie, de overheidsinstellingen voor beroepsopleiding en de maatschappijen voor gemeenschappelijk openbaar vervoer; dat de vergelijking tussen de situatie van de verzoekende partijen en die van deze instellingen niet relevant is, aangezien de laatstgenoemde niet vallen onder de regeling van het bestreden besluit, inzonderheid wat betreft de erkenning, en dus niet uitsluitend vallen onder de toepassing van de bestreden bepaling inzake het verbod voor een rijschooldirecteur om meer dan een school

te leiden; dat ze onder een andere toezichtsregeling vallen, namelijk die van de inspectie van de Federale Overheidsdienst Mobiliteit en Vervoer, zodat niet kan worden beweerd, zoals de verzoekende partijen doen, dat deze instellingen een hoogstaande opleiding zouden verstrekken zonder dat een directeur aanwezig is; dat het eerste onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat het vierde middel niet gegrond is;

D. VIJFDE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen "artikel 47 van de bestreden handeling, inzonderheid gelezen in onderlinge samenhang met artikel 2, § 6, en met artikel 11, § 2, tweede en derde lid," van hetzelfde besluit, een vijfde middel aanvoeren, ontleend aan "schending van artikel 1 van het eerste aanvullende protocol; van het beginsel van de vrijheid van handel en nijverheid; van het algemene beginsel van rechtszekerheid; van het algemene beginsel van gewettigd vertrouwen; van het evenredigheidsbeginsel, inzonderheid vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; van het beginsel van de onaantastbaarheid van rechtscheppende handelingen; aan gebrek aan rechtsgrond"; dat de verzoekende partijen erop wijzen dat in de omstreden bepaling het beginsel wordt vooropgesteld dat de bestaande rijscholen, die thans erkend zijn, de vernieuwing van hun erkenning moeten aanvragen overeenkomstig het nieuwe besluit, dat de nieuwe regeling die aldus op middellange termijn wordt opgelegd aan reeds erkende rijscholen de principes die op de directie van de scholen van toepassing zijn radicaal wijzigt, dat ze eveneens in verband moet worden gebracht met de moeilijkheid om de "toelating" te krijgen om directeur of onderdirecteur van een rijschool te mogen worden, dat deze inzonderheid vereist dat men houder is van een brevet I, dat alleen behaald kan worden indien men "sinds minstens drie jaar houder [is] van een instructietoelating voor de brevetten II en III" (artikel 28), zodat er talrijke jaren nodig zijn voor het behalen van brevet I en de instructietoelating als directeur van een erkende rijschool, dat de drie jaren respijt die aan de rijscholen worden gelaten om een nieuwe erkenning te verkrijgen dus, voor sommige ervan, zeer theoretisch zijn, dat de bestreden handeling tot gevolg heeft dat op een rechtlijnige manier en van rechtswege de erkenning wordt ingetrokken van alle bestaande autorijscholen die niet in staat zouden zijn een van de nieuwe erkenningsvoorwaarden in acht te nemen, inzonderheid die betreffende de aanwezigheid van een directeur die zijn activiteit uitsluitend in de rijschool

uitoefent, dat een erkenning die toegang geeft tot een beroep of een economische activiteit een burgerlijk recht vormt en een bestanddeel is van het erfgoed van degene die dit recht geniet;

Overwegende dat artikel 47 van het bestreden koninklijk besluit als volgt luidt:

" § 1. De houder van een voor de inwerkingtreding van dit besluit gegeven erkenning van rijschool moet de hernieuwing van zijn erkenning volgens de bepalingen van dit besluit aanvragen.
Die hernieuwing wordt ten laatste drie jaar na de inwerkingtreding van dit besluit aan de Minister of zijn gemachtigde gevraagd volgens de in artikel 5 bedoelde procedure.
Voor die hernieuwing zijn de in artikel 10, § 1, bepaalde bijdragen niet van toepassing.
De bepalingen van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende de voorwaarden voor de erkenning van scholen voor het besturen van motorvoertuigen blijven van toepassing, zolang niet over de hernieuwingsaanvraag werd beslist.

§ 2. De bestaande erkenningen van rijschool, waarvan de hernieuwing niet binnen de in § 1, tweede lid, bepaalde termijn gevraagd werd, worden van rechtswege nietig.
Elke aanvraag tot wijziging van de gegevens van een op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit besluit bestaande erkenning van rijschool moet het voorwerp uitmaken van een nieuwe erkenning van rijschool, overeenkomstig de bepalingen van dit besluit.
Alle aanvragen voor de erkenning van rijschool of van een exploitatievergunning van vestigingseenheid waarover geen beslissing werd genomen voor de inwerkingtreding van dit besluit, moeten worden hernieuwd.";

dat volgens artikel 49 het bestreden besluit in werking is getreden op 1 december 2004, zes maanden na de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad;

Overwegende dat de betwiste overgangsperiode die aan de verzoekende partijen wordt gelaten om als houders van bestaande erkenningen de vernieuwing hiervan aan te vragen, op 1 december 2007 verstreken is; dat de verzoekende partijen, die door de auditeur-rapporteur verzocht zijn om hun dadelijk belang bij de nietigverklaring van de omstreden bepaling te rechtvaardigen, in hun laatste memorie geen enkele uitleg hebben verstrekt; dat de Raad van State alleen kan vaststellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat ze hun belang bij het middel blijven behouden; dat het middel niet-ontvankelijk is;

F. ZESDE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen artikel 34 van het bestreden besluit een zesde middel aanvoeren, ontleend aan "schending van de artikelen 33 en 108 van de Grondwet en van artikel 23, § 3, van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer"; dat de verzoekende partijen van oordeel zijn dat de aan de minister verleende bevoegdheidsdelegatie om de samenstelling van de examencommissies inzake brevetten van beroepsbekwaamheid te regelen te ver gaat en in strijd is met de bepalingen waarnaar in het middel wordt verwezen en dat de samenstelling van de examencommissie en de procedure voor de selectie van de leden ervan wezenlijke bestanddelen zijn van de procedure voor het behalen van een brevet van instructeur waarvan de vaststelling aan de Koning toekomt;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord oordeelt dat de delegatie niet te ver gaat, aangezien sommige regels inzake de samenstelling in het bestreden besluit zijn bepaald, zoals bijvoorbeeld het feit dat slechts vijfentwintig procent van de leden van de examencommissie houder mogen zijn van een brevet I;

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie voorts stelt dat de delegatie aan de minister slechts gedeeltelijk en aanvullend is, aangezien het koninklijk besluit zelf de basisregels van de werkwijze en de samenstelling van de examencommissie vaststelt (drie kamers, niet meer dan vijfentwintig procent van de leden van de examencommissie mag houder van een brevet I zijn, de benoeming geldt voor vijf jaar en is vernieuwbaar en de functie van de leden van de examencommissie die zeventig jaar geworden zijn wordt van rechtswege beëindigd), dat de vaststelling van aanvullende criteria voor de selectie van de leden van de examencommissie een detailmatige en bijkomstige maatregel is, dat doordat de taak van de leden van de examencommissie hoofdzakelijk van technische aard is, het bepalen van selectiecriteria veeleer te maken heeft met detailkwesties of beschouwingen van technische aard dan met een beleidskeuze, en dat in artikel 28 van de vroegere regelgeving evenzo tewerkgegaan is; dat ze voorts stelt dat de delegatie verleend wordt aan een minister die dus een politieke verantwoordelijkheid draagt, en niet aan een ambtenaar, dat in dat geval de delegatiebevoegdheid soepeler wordt

geïnterpreteerd en dat hoe dan ook de strekking van de nietigverklaring beperkt moet worden tot artikel 34, § 2, tweede lid;

Overwegende dat artikel 34 van het bestreden besluit als volgt luidt:

" Er wordt een examencommissie voor de brevetten van beroepsbekwaamheid opgericht.
De examencommissie bestaat uit drie kamers, voor de examens die respectievelijk in het Nederlands, in het Frans en in het Duits afgelegd worden.
De examencommissie mag niet meer dan 25 % van haar leden tellen die houder zijn van een brevet I.

§ 2. De Minister benoemt de leden van de examencommissie voor een hernieuwbare termijn van vijf jaar. Wanneer in de examencommissie een mandaat onbezet raakt, blijft de persoon die in de loop ervan benoemd wordt, benoemd voor de overblijvende duur.
De criteria en de procedure van selectie van de leden van de examencommissie worden bij een ministerieel besluit vastgesteld.
Zodra de leden van de examencommissie 70 jaar worden, wordt er van rechtswege een einde aan hun functies gesteld.

§ 3. De Minister wijst onder de leden van de examencommissie een voorzitter aan, alsook drie kamervoorzitters en ondervoorzitters, en een vertegenwoordiger van de Minister, titularis van een graad van niveau A.
De Minister of zijn gemachtigde benoemt de secretarissen en de helpers van de examencommissie voor een termijn van vijf jaar. Na die vijf jaar wordt de benoeming van rechtswege voor vijf jaar hernieuwd, behalve bij een andersluidende beslissing. Wanneer in de examencommissie een mandaat onbezet raakt, blijft de persoon die in de loop ervan benoemd wordt, benoemd voor de overblijvende duur.";

Overwegende dat de Grondwet weliswaar, inzonderheid bij de artikelen 37, 105 en 108 ervan, alleen aan de Koning uitdrukkelijk regelgevende bevoegdheid opdraagt, maar dat overdracht van die bevoegdheid aan een minister aanvaardbaar is, onder meer wegens de politieke verantwoording die deze verschuldigd is aan de Kamer van volksvertegenwoordigers, voor zover ze niet slaat op het wezen zelf van de bevoegdheid verleend of opgedragen aan de Koning en ze betrekking heeft op bijkomstige of detailkwesties of nog op maatregelen van gering belang tot uitvoering van beginselen die door de Koning zijn vastgelegd;

Overwegende dat in casu weliswaar, zoals de verwerende partij aangeeft, sommige regels inzake de samenstelling en de werkwijze van de examencommissie bij artikel 34 van het bestreden koninklijk besluit worden vastgesteld, maar op te merken valt dat deze bepaling, die niet bestond in het

aan de afdeling Wetgeving voorgelegde ontwerp, in paragraaf 2, tweede lid, aan de minister de bevoegdheid opdraagt om "de criteria en de procedure van selectie van de leden van de examencommissie" vast te stellen; dat deze gegevens wezenlijke punten vormen die op de examencommissie betrekking hebben en die om deze reden rechtstreeks door de Koning dienen te worden bepaald, waarbij aan de bevoegde minister de zorg wordt overgelaten om detailkwesties te regelen; dat aangezien alleen dit gedeelte van artikel 34 concreet bekritiseerd wordt in het verzoekschrift, het middel alleen gegrond behoeft te worden verklaard wat artikel 34, § 2, tweede lid, van het bestreden koninklijk besluit betreft;

F. ZEVENDE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen artikel 34 van het bestreden besluit een zevende middel aanvoeren, ontleend aan "schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en aan kennelijke dwaling omtrent de beoordeling"; dat het als volgt uiteengezet wordt:

" De regel dat de meest bekwame vaklui van de sector, namelijk de personen die houder zijn van een brevet I, slechts voor ten hoogste 25% de examinatoren mogen vertegenwoordigen, is kennelijk onredelijk.
Dit wantrouwen waarvan tegenover de vaklui van de sector blijk wordt gegeven, is omgekeerd evenredig met het vertrouwen dat men in de minister stelt om naar eigen keuze de leden van de examencommissie te benoemen";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord van oordeel is dat "het beleid inzake verkeersveiligheid, waarvan de bestreden regelgeving slechts een voorbeeld is, het optreden en de inzet vergt van alle partijen die bij de problematiek betrokken zijn" en dat "het bijgevolg niet onredelijk blijkt de aanwezigheid van de houders van een brevet I tot 25% te beperken";

Overwegende dat de verwerende partij in de laatste memorie betoogt dat als het zesde middel gegrond wordt bevonden, hieruit nog niet af te leiden valt dat het behoud van de aan de minister toegekende bevoegdheid om de leden van de examencommissie te benoemen in strijd zou zijn met het beginsel van rechtszekerheid, dat het immers niet zozeer de overdracht van de bevoegdheid tot benoemen is die een probleem doet rijzen, maar het feit dat deze overdracht kan geschieden zonder selectiecriteria, dat "de rechtszekerheid

dus niet gebiedt artikel 34, § 2, eerste lid, te vernietigen in geval van nietigverklaring van artikel 34, § 2, tweede lid";

Overwegende dat in het middel de verhouding van vijfentwintig procent vaklui van de sector wordt bekritiseerd dat in het omstreden artikel 34 in aanmerking wordt genomen, welk artikel in paragraaf 1, derde lid, bepaalt dat "de examencommissie (...) niet meer dan 25% van haar leden (mag) tellen die houder zijn van een brevet I", dit is het brevet dat toegang geeft tot de functie van (adjunct-)rijschooldirecteur; dat enerzijds deze verhouding die in het verslag aan de Koning niet wordt verantwoord, geenszins waarborgt dat "alle partijen die bij de problematiek betrokken zijn" vertegenwoordigd worden, hetgeen de doelstelling is die de verwerende partij in haar memorie van antwoord heeft aangevoerd; dat anderzijds met diezelfde verhouding aan de minister de zorg wordt overgelaten om de andere categorieën van personen te bepalen die in de examencommissies vertegenwoordigd worden; dat aansluitend op het zesde middel, artikel 34, § 1, derde lid, moet worden vernietigd;

G. ACHTSTE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen "de laatste twee leden van artikel 12, § 2" een achtste middel aanvoeren, ontleend aan "schending van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet"; dat ze betogen dat deze bepaling de verplichting oplegt om de directie- of instructietoelating te "materialiseren" door de vermelding van een nationale code op het rijbewijs van de houder, dat de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer een negatief advies over deze bepaling heeft uitgebracht, dat de instructeurs en de rijschooldirecteurs de enige burgers zijn wier rijbewijs het beroep vermeldt en dat deze inbreuk op hun persoonlijke levenssfeer niet redelijk kan worden verantwoord, aangezien ze met een ander document zeer goed van hun "toelating" kunnen doen blijken;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun memorie van wederantwoord van oordeel zijn dat de controles niet moeilijker zouden zijn in het geval van een afzonderlijk document waaruit de hoedanigheid van instructeur van een rijschool blijkt, dat het eenvoudiger zal zijn de instructietoelating in te trekken als het rijbewijs van de instructeur niet veranderd moet worden, dat de verwerende partij niet aangeeft welke

toekomstige Europese richtlijn in zulke verplichte vermelding voorziet, dat er geenszins sprake van is in de Europese wetgeving die van kracht is of wordt voorbereid, dat de schending van de persoonlijke levenssfeer dus niet gerechtvaardigd wordt; dat de verzoekende partijen in de laatste memorie voorts stellen dat de controle door de politiediensten en de mogelijke intrekking van de "toelating" konden worden overwogen, uit het oogpunt van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, met een minder buitensporige maatregel, zoals de kaart van instructeur, dat het beroep van een persoon een gegeven van zijn persoonlijke levenssfeer vormt, dat de verplichte vermelding van het beroep op het rijbewijs de verplichting meebrengt om zijn beroep bij iedere controle mede te delen, en dit ook bij controles die geen verband houden met de controle van de "toelating" om rijonderricht te verstrekken, dat dit andersom zou zijn met een document dat daartoe specifiek ontworpen zou zijn, dat deze oplossing "perfect in overeenstemming zou zijn met en in verhouding zou staan tot het beoogde doel, en het mogelijk zou maken alle gevallen te vermijden waarin een gegeven van de persoonlijke levenssfeer zonder rechtvaardiging zou moeten worden onthuld", dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer aldus geenszins gerechtvaardigd is en buitenmatig is;

Overwegende dat artikel 12, § 2, vijfde en zesde lid, van het bestreden besluit als volgt luidt:

" De directie- of instructietoelating wordt gematerialiseerd door een nationale code op het rijbewijs van de houder. Een bijzondere directie- of instructietoelating, wordt afgeleverd aan de personen die geen Belgisch rijbewijs kunnen verkrijgen volgens de bepalingen van artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs. In geval van intrekking of schorsing van de directie- of instructietoelating, wordt het rijbewijs hernieuwd, overeenkomstig artikel 49 van het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs.

De op het rijbewijs te vermelden codes zijn als volgt bepaald :
- code 101 naast de categorie B voor de houder van brevet I en III;
- code 102 naast de categorie B voor de houder van brevet III, die geen brevet I heeft;
- code 103 naast de categorie B voor de houder van brevet II;
- code 103 naast de categorie A voor de houder van brevet IV;
- code 103 naast de categorieën en subcategorieën B+E, C, C1, C+E, C1+E, D, D1, D+E, D1+E voor de houder van brevet V."

Overwegende dat in het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer het volgende stond over deze bepaling die zich toen in de ontwerpfase bevond:

" In de begeleidende brief wijdt de Minister uit over deze invoering en zij verdedigt deze maatregel in naam van de administratieve vereenvoudiging en de gemakkelijke controle van de hoedanigheid van de personen. Zij haalt daarbij Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 aan waarin de toelating wordt gegeven tot het aanbrengen van nationale codes naast de communautaire codes. De aanbevolen maatregel zou worden genomen via een wijziging van bijlage 7 van het koninklijk besluit van 23 maart 1998. Bij nader toezicht hebben alle voorgestelde codes betrekking op de 'bestuurder (medische redenen)', op de 'aanpassingen/vereisten betreffende het voertuig', of op bepaalde administratieve vermeldingen ter vervanging van het rijbewijs in geval van verlies of ter verduidelijking van de toelatingen voor verschillende soorten voertuigen. De code die in overweging wordt genomen, maakt helemaal geen deel uit van de categorieën die in de communautaire harmonisatie worden voorgesteld. Er wordt gevreesd dat de overwogen invoering van de 'code' de thans bepaalde finaliteit van het rijbewijs verandert, aangezien het hier zou gaan om een 'directie- of instructietoelating voor een rijschool'";

Overwegende dat het verslag aan de Koning in de volgende bewoordingen de redenen vermeldt waarom het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer niet gevolgd is:

" De invoering van deze [directie-of instructie]toelating geconcretiseerd door een code op het rijbewijs is verantwoord om de hiernavolgende redenen:
- zij laat de inspectiedienst alsmede de politiediensten toe gemakkelijker op het terrein te controleren of een persoon die rijonderricht verschaft hiertoe werkelijk is gemachtigd, alsmede aan de administratieve diensten om via het centraal bestand van de rijbewijzen na te gaan of de toelating op het document werd vermeld;
- zij kan evenzeer worden ingetrokken bij wijze van sanctie voorzien bij artikel 41 en volgende. In voorkomend geval zal het rijbewijs aan de gemeente dienen terugbezorgd dewelke aan de titularis een nieuw rijbewijs (retributie van 11 euro) zal uitreiken zonder vermelding van de code;
- de verwachte Europese richtlijn betreffende de vakbekwaamheid voorziet eveneens de vermelding van codes op het rijbewijs, ten bewijze dat aan de gestelde opleiding is voldaan.

Het advies van de Commissie voor de Bescherming van de Persoonlijke Levenssfeer werd niet gevolgd omwille van de redenen die hierboven werden vermeld en die de invoering van een nationale code op het rijbewijs verklaren.";

Overwegende dat uit het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer blijkt dat deze zich ertoe heeft beperkt erop te wijzen dat, ondanks de bewering van de stellers van de ontworpen tekst, het voorgestelde geval niet behoorde tot de gevallen waarop richtlijn 91/439/EG betrekking heeft, en voorts de aandacht van de stellers van de ontworpen tekst vestigt op het risico dat wordt afgeweken van het doel van het rijbewijs, dat, volgens het ontwerp, een "toelating om een rijschool te leiden

of er onderricht te geven" zou worden; dat daarentegen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, de Commissie geen enkele opmerking maakt die verband houdt met de verenigbaarheid van de beschouwde bepaling met de vereisten inzake de eerbied voor het privéleven; dat bovendien de vermelding van zo'n code op het rijbewijs van de instructeurs of de bestuurders van de rijscholen gerechtvaardigd is door de in het verslag aan de Koning weergegeven doeleinden die overeenstemmen met welbepaalde en gerechtvaardigde doeleinden, en een maatregel vormt die noch onevenredig, noch overmatig lijkt ten aanzien van deze doeleinden; dat ten slotte de door de verzoekende partijen aangevoerde voorkeur, namelijk het invoeren van een kaart van instructeur, een opportuniteitskwestie betreft en geen wettigheidsbezwaar vormt; dat het achtste middel niet gegrond is;

H. NEGENDE MIDDEL

Overwegende dat de verzoekende partijen tegen artikel 48, § 2, derde lid, van het bestreden koninklijk besluit een negende middel aanvoeren, ontleend aan "schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet"; dat ze betogen dat de afdeling Wetgeving van de Raad van State "haar grote verbazing heeft uitgedrukt omtrent deze bepaling"; dat ze een verschil in behandeling instelt tussen de personen die een stage hebben doorgemaakt of zullen doormaken om hun brevet I te behalen en de personen die, aangezien deze overgangsbepaling op hen zal worden toegepast, geen stage zullen moeten doormaken, een verschil dat niet redelijk kan worden gerechtvaardigd;

Overwegende dat de verzoekende partijen in de laatste memorie opmerken dat "het feit dat het gelaakte verschil in behandeling het gevolg is van de opeenvolging van twee verschillende normen [...] niet tot gevolg heeft dat het het verschil in behandeling automatisch met de Grondwet doet overeenstemmen";

Overwegende dat artikel 48, § 2, derde lid, van het bestreden besluit als volgt luidt:

" De houders van een brevet I dat op de datum van inwerkingtreding van dit besluit niet gehomologeerd is, verkrijgen op schriftelijk verzoek gericht aan de Minister of zijn gemachtigde binnen een termijn van twee jaar te

rekenen vanaf de aflevering van hun brevet de directietoelating zonder een stage te moeten vervullen";

dat bij artikel 2, 1/, van het koninklijk besluit van 14 februari 2006 de woorden "op de datum van inwerkingtreding van dit besluit" vervangen zijn door de woorden "vóór 1 januari 2006"; dat dit besluit, dat bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 13 maart 2006, uitwerking heeft gehad op 1 december 2004, dit is de dag van de inwerkingtreding van het bestreden koninklijk besluit;

Overwegende dat hieruit volgt dat de omstreden bepaling betrekking heeft op de personen die, vóór 1 januari 2006, houder zijn van een brevet I behaald onder de gelding van het koninklijk besluit van 23 maart 1998, waarvan artikel 27 de voorwaarden vaststelde inzake de stage die de houders van een brevet I moesten doormaken en de nadere regels inzake de homologatie van dit brevet; dat het bestreden besluit, daarentegen, niet voorziet in een stage voor de kandidaten voor een brevet I (artikel 33); dat, zoals de verwerende partij opmerkt, het bewuste artikel 48, § 2, derde lid, de houder van het vroegere niet-gehomologeerde brevet I van de stage vrijstelt om hem op voet van gelijkheid te plaatsen met degene die zijn brevet behaalt na 1 januari 2006 op basis van de nieuwe regelgeving; dat deze vrijstelling dus gerechtvaardigd is door de verandering van de regelgeving in de tijd; dat voor het overige de verzoekende partijen, die zich ermee vergenoegen een verschil in behandeling aan te klagen, niet aantonen dat dit niet redelijk gerechtvaardigd is; dat het negende middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De afstand van geding wordt toegewezen voor de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid GROUPEMENT DES ECOLES DE CONDUITE DU TOURNAISIS, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL MIDI, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL BOITSFORT, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL CHANT D'OISEAUX en de naamloze vennootschap BADEX.

Artikel 2.

Vernietigd worden in het koninklijk besluit van 11 mei 2004 betreffende de voorwaarden voor erkenning van scholen voor het besturen van motorvoertuigen, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 juni 2004:

- artikel 34, § 2, tweede lid,
- artikel 34, § 1, derde lid,

Artikel 3.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Artikel 4.

Dit arrest zal bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad worden bekendgemaakt.

Artikel 5.

De kosten, bepaald op 1.925 euro, komen ten laste van de coöperatieve vennootschap met beperkte aansprakelijkheid GROUPEMENT DES ECOLES DE CONDUITE DU TOURNAISIS, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL MIDI, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL BOITSFORT, de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid BOEL CHANT D'OISEAUX en de naamloze vennootschap BADEX ten belope van 175 euro elk en van de verwerende partij ten belope van 1.050 euro.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zevenentwintig januari tweeduizend tien door:

de HH.	LEWALLE,	staatsraad, wnd. voorzitter,
	NIHOUL,	staatsraad,
	KOVALOVSZKY,	staatsraad,
Mevr.	HUGÉ,	griffier.

De Griffier **De wnd. Voorzitter**

C. HUGÉ **P. LEWALLE**

**VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.**